

Stokholmas un Upsalas mācītāja Kārļa Žola ceļa vārdi jaunai nedēļai – adventa laika trešajā svētdienā

12. decembrī

Viens no zīmīgiem, arī par mūsu nākotni runājošiem adventa laika teikumiem nāk no Jāņa Kristītāja mutes: “Bet nāks kāds spēcīgāks par mani, kam es neesmu cienīgs atraisīt sandaļu siksnas.” (Lk, 3.16.) Viņš runā par lielu maiņu, ko tā vai savādāk pieredzēsīm arī mēs.

Piedalīties pasaules norisēs, vismaz domāt par to, kas un kā notiek un notiks pasaulē, ir mūsu atbildība, varētu teikt arī – līdzatbildība. Tikai realitāte ir tā, ka šos jēdzienus par atbildību un līdzatbildību cilvēki izprot atšķirīgi, jo pašu realitāti visbiežāk arī pieredz atšķirīgi. Tādēļ arī kādi no mums kādu lietu vai norisi uzskata par nepieciešamu un labu, bet citi – par kaitīgu. Galvenais jautājums visbiežāk ir par to, kā rokās ir kādi varas, pārliecināšanas un ietekmēšanas līdzekļi. Taču, lai arī kādi būtu tavi vai mani uzskati par to, kas ir patiesība, atbildība un līdzatbildība, lai arī kādas būtu tavas vai manas izjūtas par realitāti, advents un Ziemassvētku tuvums vēl pavisam pozitīvi atgādina par kādām krietni augstākām norisēm, kuras neizbēgami kādā brīdī jāsastop katram. Lai arī cik tu būtu pārliecināts par sevi, arī tu sastapsi To, kas ir nesalīdzināmi spēcīgāks par tevi. Šis – nesalīdzinoši spēcīgākais nāk pie tevis kā mazs bērns, kā pumpurs, kā vēl tikai nojaušama perspektīva. Varbūt, lai arī tu vēl paspētu noņemt savas pārliecinātības un varas maskas. Un ļautu bez tām dzīvot arī citiem...

Ziemassvētki ir pavisam tuvu. Šobrīd daba, šķiet, atvelk elpu no aukstuma brīža, bet pāris ziemas mēneši gan vēl ir mums priekšā. Kādi tie būs? Kā mainīsimies iekšēji mēs paši, kā mainīsies pasaule ap mums šajā ziemas laikā?

Viens no zīmīgiem adventa laika tēliem, kas uzrunā visos laikos, ir Jānis Kristītājs. Viņš runā par to, ka tuvojas kaut kas liels un nozīmīgs, kaut kas no tās esības, kuru ikdienas rūpēs aizmirstam, bet, kas grib un var pārveidot, transformēt mūs jaunā pakāpē. Tas arvien ir nākšanas, tuvošanās mums un zemei procesā. Adventa laika galvenā iekšējā dimensija ir tā, ka tas nekad nebeidzas, nekad nav līdz galam “atnācis”.

Tā tas bija Jāņa Kristītāja laikā, viņam runājot par Kristus atklāšanos, un tā tas ir tagad, šobrīd. Kristus dzimšanas lielākā nozīme ir pasaules, dabas un cilvēka – tava un mana sastapšanās ar Viņu un šīs sastapšanās rezultātā notiekošā nepārtrauktā atjaunošanās.

Dabā katru reizi pavērsiens no ziemas tumsas pretī jaunai, lielākai gaismai ir kaut kas brīnumains, lai gan, tajā pašā laikā, it kā pierasts. Caur dabas ritmiem runā Radītājs. Tā ir Radītāja valoda, kuru arvien vairāk uzskatām par kaut ko pārāk vienkāršu, varbūt – neinteresantu. Taču tieši tajā atklājas arī mūsu pašu esības noslēpumi, arī patiesības par žēlastību, kas mums tiek dota Kristū, par Kristus nākšanu. Tur notiek transformācija – aiziešana, satumšana, un tad – atgriešanās pretī jaunai dzīvībai.

Nebūt ne visi no mums apzinās, kas ir patiesa transformācija. Tā ir kaut kas vairāk kā tikai pārveides, kas ar mums katru notiek laika gaitā. Transformācija ir likteņa pieskāriens, kas maina tevi pašos pamatos.

Arī adventa laiks runā par pakāpenisku transformāciju pretī jaunai gaismai. Un tā nāk ar iekšēju prieku.

Adventa laika trešajai svētdienai, ir savs vadmotīvs, savs nosaukums. Tas latīņu valodā skan “Gaudete” – priecājieties! Ja mēs šīs svētdienas nosaukumu pašķetinātu tālāk, tad tā turpinājums ir “Gaudete in Domino” - “priecājieties Kungā, priecājieties Dievā.” Tas nozīmē, rodiet prieku tajā, kas ir patiesi dzīvs, Dieva radīts. Mēs varētu arī teikt: rodiet prieku radošajā dzirkstī sevī. Tur ir prieks!

Skatoties tieši šodienas pasaules sabiedriskajās, politiskajās norisēs, ārējus patiesa prieka avotus atrast nav viegli. Gluži pretēji – daudziem no mums pilnīgi pamatoti apkārt notiekošais rada negācijas un stresu. Un šķiet, šie ārējie stresa un negāciju faktori vismaz kādu laiku neizzudīs. Taču, lai dzīvotu pilnvērtīgi, cilvēks nedrīkst pakļauties baiļu, negāciju, stresa faktoru varai. Tu vari saglabāt to, kas tu pats esi, savu gaismas un radošuma dzirksti, neskatoties uz to, kas notiek ap tevi. Atklāt to no jauna sevī – tas ir tas lielākais, ko var palīdzēt pieredzēt adventa laiks.

Runājot vēl par to prieku Dievā, un tiecoties izprast šī aicinājuma “priecājeties” nozīmi, mani uzrunā pasaulē pazīstamā vācu psihologa, terapeita, arī katoļu garīdznieka un autora Berta Helingera vārdi: “Prieks ir mīlestības piepildījums. Nekas mūs nesaista citu ar citu kopā tik ļoti, kā tas, ja mēs priecājamies viens par otru. Vecāki tā priecājas par bērniem, bērni – par vecākiem. Mēs varam priecāties arī par to, kas mums nav patīkams. Prieks nolīdzina nepatīkamā dzeloņus, pārveido to. Prieks atņem smagumu, prieks sniedz visam savu vieglumu un plašumu. Šāds prieks nāk no mūsu iekšienes, un nekas no ārpuses to nevar aptumšot. Patiess prieks ir saskaņā arī ar nāvi, lai arī kad tā atnāktu.” Sastapt šo prieku nozīmē būt, dzīvot Kristus nākšanas, Kristus dzimšanas – tas ir - savas paša iekšējās transformācijas stāvoklī. Lai to mācāmies šajā adventā!